

Proa

JO NESBØ

Traducció de
Laura Segarra Vidal

L'HOME DE LA GELOSIA

JO NESBØ

L'HOME DE LA GELOSIA

Traducció del noruec de Laura Segarra Vidal

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: abril del 2022

Títols originals: *Sjalusimannen og andre fortellinger* i *Rotteøya og andre fortellinger*

The Jealousy Man © Jo Nesbø, 2021. Publicat per acord amb Salomonsson Agency.

Rat Island © Jo Nesbø, 2021. Publicat per acord amb Salomonsson Agency.

© de la traducció: Laura Segarra Vidal, 2022

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-936-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.579-2022

Composició: Realització Planeta

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

SUMARI

GELOSIA

Londres	11
L'home de la gelosia	33
La cua	145
Escombraries	151
La confessió	173
Odd	185
L'arracada	223

PODER

L'illa de les Rates	245
La destructora	371
Les cigales	417
El sèrum	505
Cavall negre	529

LONDRES

No tinc por de volar. La probabilitat mitjana que un passatger d'un vol regular mori en un accident d'aviació és d'una entre onze milions. Dit d'una altra manera: la probabilitat que et moris al seient de l'avió a conseqüència d'un infart és vuit vegades més gran.

Em vaig esperar fins que l'avió es va enlairar i es va anivellar en posició horitzontal per inclinar-me cap al costat i, en veu baixa i amb intenció tranquil·litzadora, presentar aquesta estadística a la dona que sanglotava i tremolava al seient de la finestreta.

—Però, per descomptat, les estadístiques no representen gaire quan es té por —vaig afegir—. L'hi dic perquè sé exactament com se sent.

Tu —que fins llavors havies estat mirant fixament per la finestreta— et vas girar a poc a poc i em vas mirar, com si acabessis de descobrir que algú ocupava el seient del costat. El que té la classe business és que els centímetres extra que hi ha entre els seients fan que, amb una mica de concentració, aconseguies imaginar-te que estàs sol. I hi ha un acord tàcit entre els passatgers d'aquesta classe per no arruïnar aquesta il·lusió dient res més enllà d'unes breus frases de cortesia i del que pugui arribar a ser necessari des del punt de vista pràctic («Li fa res si abaixo la persiana?»). I com que l'espai sobrer que hi ha per als peus et permet passar per davant de l'altre per anar al lavabo, per accedir al portaequipatges, etcètera, sense la seva col·laboració

coordinada, per regla general és del tot possible ignorar-se completament, fins i tot si el viatge dura mig dia.

Per la cara que vas fer, vaig interpretar que t'estranyava una mica que hagués trencat la regla número u de la classe business. La desimboltura elegant de la teva indumentària —uns pantalons i un jersei de colors que no sé si fan joc de debò, però que suposo que sí, en funció de la persona que els porta— m'indicava que feia temps que no viatjaves en classe turista, si és que ho havies fet mai. Però, malgrat tot, ploraves, així que no vas ser tu qui va enderrocar aquest mur implícit? D'altra banda, ploraves donant-me l'esquena, cosa que posava de manifest que no ho volies compartir amb els altres passatgers.

Bé, doncs, abstenir-me de pronunciar unes paraules de consol hauria ranejat la fredor, de manera que l'únic que em quedava era esperar que entenguessis el meu dilema.

Tot i que tenies la cara pàl·lida i inflada pel plor, era enlluernadora, d'una bellesa semblant a la d'una fada. O potser eren justament la pallidesa i la inflor que et feien tan bonica? Sempre he tingut debilitat per la delicadesa, per la vulnerabilitat. Et vaig allargar el tovalló que l'hostessa havia posat sota els nostres gots d'aigua abans de l'enlairament.

—Moltes gràcies —vas dir, i vas agafar el tovalló, vas somriure i te'l vas posar contra el maquillatge escampat sota l'ull—. Però no m'ho crec. —Llavors et vas tornar a girar cap a la finestreta, vas recolzar el front contra el plexiglàs com si et volguessis amagar i el teu cos es va tornar a sacsejar pels sanglots. No et creus què? Que no sé com et sents? Sigui com vulgui, havia complert amb la meva part i, per descomptat, a partir de llavors et deixaria en pau. Volia veure mitja pel·lícula i després intentar dormir, tot i que no comptava a fer-ho més d'una hora com a molt, perquè rarament aconseguixo dormir, amb independència de la durada del vol i sobretot quan soc conscient que hauria de dormir. Seria a Londres només sis hores i després havia de tornar a Nova York.

El llum del cinturó de seguretat es va apagar i va passar una hostessa que ens va reomplir d'aigua els gots buits que teníem al braç ample i sòlid que hi havia entre nosaltres. Abans de l'enlairament, el comandant ens va informar que aquest vol nocturn de Nova York a Londres tindria una durada de cinc hores i deu minuts. Al nostre voltant, alguns passatgers ja havien abaixat els respatlles dels seients i s'havien tapat amb les mantes, mentre que d'altres seien amb les cares il·luminades per les pantalles de vídeo que tenien al davant, esperant que arribés l'hora de menjar. Tant jo com la dona que tenia al costat havíem rebutjat l'oferta quan l'hostessa feia la ronda amb la carta abans de l'envol. Per a alegria meva, havia trobat una pel·lícula a la categoria Clàssics, *Estranys en un tren*, i em disposava a posar-me els auriculars quan vaig sentir la teva veu:

—És el meu marit.

Em vaig quedar amb els auriculars a les mans i em vaig girar cap a tu.

El rímel semblava un maquillatge teatral al voltant dels teus ulls.

—M'enganya amb la meva millor amiga.

No sé si t'adonaves que era una mica curiós que seguissis referint-te a aquesta persona com la teva millor amiga, però no tenia cap intenció de corregir-te, per dir-ho així.

—Em sap greu —vaig dir—. No pretenia ficar-me en...

—No es disculpi, és agradable veure que la gent es preocupa pels altres. Ho fan massa pocs. És que ens fa pànic qualsevol cosa esgarrifosa i trista.

—Em sembla que té raó —vaig dir, sense saber si hauria de deixar els auriculars.

—Em jugo el que vulgui que s'ho estan muntant ara mateix —vas dir—. En Robert sempre va calent. I la Melissa també. En aquest mateix instant estan follant sota els meus llençols de seda.

El meu cervell es va fer automàticament una imatge d'un

matrimoni que rondava la trentena en què el marit guanyava diners, una pila, i tu escollies la roba de llit. Els nostres cervells són experts a formular estereotips. De tant en tant, s'equivoquen. De tant en tant, l'encerten.

—Ha de ser horrorós —vaig observar, mirant de no dir-ho de manera massa dramàtica.

—Em vull morir —vas dir—. Així que s'equivoca pel que fa al que penso de l'avió. Espero que s'estavelli.

—Però és que encara em queden un munt de coses per fer —vaig replicar, fent cara de preocupació.

Per un moment, em vas clavar els ulls. Potser era una broma de mal gust o, si més no, dita a destemps i una mica massa frívola, tenint en compte la situació. Al cap i a la fi, m'acabaves de dir que et volies morir i fins i tot havies indicat un motiu plausible. La gracieta es podia percebre com a desencertada i insensible o com a distracció alliberadora d'aquest moment innegablement llòbrec. *Comic relief*, com se sol dir, si més no, quan funciona. De tota manera, me'n penedia i, de fet, m'estava aguantant la respiració. Llavors em vas somriure. Va ser com un arrissament en un toll, que desapareix al mateix instant, però vaig tornar a respirar.

—Tranquil —vas dir fluixet—. Només em moriré jo.

Et vaig mirar inquisitivament, però vas evitar el contacte visual i els teus ulls em van passar de llarg i es van quedar mirant la cabina de passatgers.

—Allà davant a la segona fila hi ha un nadó —vas dir—. Una criatura que potser plorarà tota la nit a la classe business. Què li sembla?

—Què m'hauria de semblar?

—Doncs que els pares haurien d'entendre que els que han pagat més per tenir una plaça aquí ho han fet perquè necessiten dormir. Potser han d'anar directament a una reunió o a treballar d'hora demà al matí.

—Sí, pot ser. Però si la companyia aèria no denega l'accés a

business als nadons, no es pot exigir als pares que no se n'aprofitin.

—Llavors s'hauria de castigar la companyia aèria per enganyar-nos. —Et vas eixugar amb compte sota l'altre ull; havies substituït el tovalló que t'havia donat per un clínex teu.— Fan publicitat de la classe business amb fotos de passatgers dormint plàcidament.

—A la llarga, la companyia rebrà el seu càstig, perquè no estarem disposats a pagar per una cosa que no rebem.

—Però, per què ho fan?

—Els pares o la companyia aèria?

—Entenc que els pares ho fan perquè tenen més diners que no vergonya. I la companyia aèria? No acabarà perdent diners, si el seu producte business es deteriora?

—També perdran reputació, si se'ls estigmatitza perquè no són aptes per a nens.

—Em sembla que al nen tant li fum plorar a business o a turista.

—Té raó, volia dir no aptes per a pares de nens petits. —Vaig somriure.— M'imagino que a les companyies aèries els fa por que s'interpreti com una mena d'apartheid. Per descomptat, el problema es podria resoldre desterrant de business a turista els que plorin i obligant-los a cedir el seu seient a una persona emocionalment inestable, però somrient, que tingui un bitllet barat.

El teu riure era tendre i agradable, i aquesta vegada et va arribar als ulls. És fàcil pensar —i ho vaig fer— que resulta incomprendible que algú pugui ser infidel a una dona tan bonica com tu, però és així: no es tracta de la bellesa exterior. Ni de la interior, tampoc.

—A què es dedica? —em vas preguntar.

—Soc psicòleg i em dedico a la recerca.

—Sobre què fa recerca?

—Sobre les persones.

—És clar. Què ha esbrinat?

—Que Freud tenia raó.

—Sobre què?

—Sobre que les persones, amb ben poques excepcions, no valen gaire.

Vas riure.

—Amén, senyor...

—Digue'm Shaun.

—Maria. Però no ho penses de debò, Shaun, oi que no?

—Que les persones, amb poques excepcions, valen ben poc? Per què no ho hauria de pensar de debò?

—Has demostrat tenir miraments i els miraments no tenen cap sentit si ets misantrop de debò.

—Ja. I per què hauria de mentir sobre això?

—Pel mateix motiu, perquè tens miraments. Per tant, em segueixes la veta, em consoles afirmant que tens por de volar, com jo. Quan t'explico que m'han enganyat, em consoles dient-me que el món és ple de males persones.

—Ai, ai. I aparenta que aquí el psicòleg soc jo.

—Ho veus? Fins i tot la professió que has triat et posa en evidència. Ho has d'admetre: refutes la teva pròpia afirmació. Ets una persona valuosa.

—Ja m'agradaria, ja, Maria, però em fa l'efecte que els meus pretesos miraments tan sols són el resultat d'una educació anglesa burgesa i que no tinc gaire valor per a ningú, tret de per a mi mateix.

Vas girar el cos cap a mi un parell de graus gairebé imperceptibles.

—Llavors l'educació és el que et dona valor, Shaun. I què? És el que fas, no el que penses ni el que sents, el que et dona valor.

—Crec que exageres. La meva educació només fa que no m'agradi trencar les normes d'una conducta acceptable, no faig cap sacrifici de debò. M'hi adapto i evito disgustos.

—Si més no, com a psicòleg tens valor.

—Em fa l'efecte que aquí també soc una decepció. No soc ni prou intel·ligent ni prou treballador per trobar una cura per a l'esquizofrènia. Si ara l'avió s'estavellés, el món només perdria un article força avorrit sobre el biaix de confirmació en una revista científica que llegeixen un grapat de psicòlegs, això és tot.

—T'estàs fent el modest, ara?

—Sí, també tinc tendència a la falsa modèstia. Un altre defecte meu.

Llavors vas riure amb ganes.

—Ni tan sols tens esposa o fills que et trobarien a faltar si desapareguessis?

—No —vaig contestar, rotund. Com que tenia el seient del passadís, no podia rematar la conversa girant-me cap a la finestreta i fent veure que havia vist alguna cosa interessant allà baix a l'Atlàntic en plena foscor nocturna. Treure la revista de la butxaca del respall del seient del meu davant semblaria massa expressiu.

—Perdona —vas dir fluixet.

—No passa res —vaig dir—. Què volies dir amb això que et moriràs?

Els nostres ulls es van trobar i per primera vegada ens vam veure de debò. I tot i que és possible que ho estigui racionalitzant a posteriori, crec que tots dos vam entreveure alguna cosa, una cosa que va fer que ja intuïssim que aquesta trobada ho podia canviar tot; bé, que ja ho havia canviat tot. Potser estaves pensant el mateix, però et vas interrompre quan et vas inclinar cap a mi per sobre del braç del seient. El teu perfum em recordava a ella i vaig pensar que era la seva olor, que havia tornat.

—Em llevaré la vida —vas xiuxiuejar.

Llavors et vas tornar a repenjar al seient i em vas observar.

No sé què expressava la meua cara, però sabia que no menties.

—Com ho penses fer? —va ser l'únic que se'm va acudir.
—T'ho explico? —M'ho vas preguntar amb un somriure indesxifrable, gairebé alegre.

M'ho vaig pensar. Ho volia saber?

—Bé, no és veritat —vas dir—. En primer lloc, no em llevaré la vida, ja ho he fet. I, en segon lloc, no soc jo qui m'he llevat la vida, són ells.

—Ells?

—Sí. He signat el contracte fa... —vas mirar el rellotge, un Cartier, que m'imaginava que era un regal del tal Robert. Abans o després de ser-te infidel? Després. La tal Melissa no era la primera, t'havia sigut infidel des del principi— ...quatre hores.

—Ells? —vaig repetir.

—La companyia de suïcidis.

—Vols dir... com a Suïssa? Eutanàsia activa?

—Sí, però més activa encara. I amb la diferència que et manten de manera que no sembla un suïcidi.

—De debò?

—Em fa l'efecte que no em creus.

—Bé... sí. Tan sols és que m'he quedat estupefacte.

—Ho entenc. Això ha de quedar entre nosaltres, perquè el contracte conté una clàusula de confidencialitat, de manera que no m'és permès parlar-ne amb ningú. Però és que... —vas somriure alhora que se't tornaven a omplir els ulls de llàgrimes— ...és tan insuportablement solitari... I ets un estrany. I psicòleg. Teniu deure de confidencialitat, oi?

Em vaig escurar el coll.

—Quan es tracta de pacients, sí.

—Llavors soc la teva pacient. Veig que ara tens un foradet per a una consulta. Quins són els teus honoraris, doctor?

—Em temo que no ho podem fer així, Maria.

—És clar que no, aniria en contra de les normes de la teva professió. Però em pots escoltar com a particular?

—Has d'entendre que, com a psicòleg, em resulta problemàtic des del punt de vista ètic que una persona amb tendències suïcides es confiï a mi sense que intenti fer-hi res.

—No ho entens: és massa tard per fer-hi res, ja soc morta.

—Ets morta?

—El contracte és irreversible, em mataran dins d'un termini de tres setmanes. T'expliquen per endavant que, un cop has posat el teu nom al paper, no hi ha cap botó del pànic, que si ho permetessin, posteriorment podrien sorgir tota mena de dubtes jurídics. Seus al costat d'un cadàver, Shaun. —Vas riure, però ara de manera dura i amarga.— No pots fer una copa amb mi i escoltar-me una mica? —Vas estirar un braç llarg i esvelt cap al botó de servei, que va enviar un ding cap a la foscor de la cabina, com si procedís d'un sonar.

—D'acord —vaig dir—, però no et donaré consells.

—Molt bé. I em promets que no l'hi explicaràs a ningú, fins i tot després que hagi mort?

—T'ho prometo —vaig dir—. Tot i que no veig quina importància pot tenir per a tu.

—És que en té. Si incompleixo la clàusula de confidencialitat del contracte, poden demandar els meus hereus per una fortuna i llavors només quedarà xavalla per a l'organització a què he llegat els diners.

—En què els puc servir? —va preguntar l'hostessa, que s'havia materialitzat al nostre costat silenciosament. Et vas abocar per sobre meu i ens vas demanar uns gintònics. L'escot del teu jersei va caure una mica cap endavant, vaig veure pell nua i pàl·lida, i llavors em vaig adonar que no feies la seva olor. La teva era una mica dolça, especiada, com de gasolina. Sí, de gasolina. I d'una fusta de la qual no recordo el nom. Era una aroma gairebé masculina.

Un cop l'hostessa va apagar el llum de servei i va marxar, et vas treure les sabates, et vas girar de costat al seient, et vas arrambar els peus com si fossis un gat i vas estirar un parell de

turmells prims vestits de niló, cosa que, per descomptat, em va fer pensar en un ballet.

—La companyia de suïcidis té unes instal·lacions d'allò més elegants a Manhattan —vas dir—. És un bufet d'advocats i afirmen que no tenen res a témer jurídicament parlant, i no ho dubto. Per exemple, no lleven la vida a persones amb trastorns mentals, has de passar una avaluació psiquiàtrica exhaustiva abans de signar el contracte. I també has d'haver rescindit qual-sevol assegurança de vida, de manera que les asseguradores no els puguin demandar. Hi ha un munt de clàusules més, però la més important és la de confidencialitat. Als Estats Units, els drets de dues parts adultes que signen un contracte de manera voluntària van més enllà que a la majoria de països, però, naturalment, els fa por que, si la seva pràctica es conegués i se'n fes publicitat, les reaccions farien que els polítics possessin traves a la seva activitat, malgrat tot. No es promocionen, els seus clients són exclusivament persones adinerades que s'han assabentat de la seva existència pel *word of mouth*.

—Sembla comprensible que vulguin passar desapercibuts, sí.

—Per descomptat, els seus clients també volen discreció. Al cap i a la fi, el suïcidi està marcat per la vergonya. Com l'avortament. Les clíniques que practiquen avortaments no fan res d'ilegal, però no en fan publicitat dalt de l'entrada principal.

—És cert.

—I, és clar, tota aquesta idea de negoci es basa en la discreció i en la vergonya. Els seus clients estan disposats a pagar grans sumes de diners perquè els matin de la manera més còmoda des del punt de vista físic i psíquic, i més inesperada possible. Però el més important és que passi d'una manera que no doni cap motiu a la família, als amics ni a la resta del món per sospitar que es tracta d'un suïcidi.

—I com es fa això?

—Naturalment, no ho podem saber. Només que hi ha in-

comptables mètodes i que passarà dins d'un termini de tres setmanes després de signar el contracte. Tampoc no ens en donen cap exemple, perquè llavors evitariem aquestes situacions de manera conscient o inconscient i es desencadenaria molta por de manera innecessària. L'únic que ens diuen és que serà totalment indolor i que no ens ho veurem a venir.

—Entenc que per a algunes persones sigui important amagar que es lleven la vida, però per què ho és per a tu? Al contrari, no seria una manera de venjar-te?

—D'en Robert i la Melissa, vols dir?

—Si morissis en unes circumstàncies que fossin un suïcidi obvi, la teva mort no només comportaria un sentiment de vergonya, sinó també de culpa. En Robert i la Melissa es culparien a ells mateixos, però de manera més o menys conscient també culparien l'altre. Ho veiem una vegada i una altra. Per exemple, has vist la taxa de divorcis de pares que tenien fills que s'han llevat la vida? O la taxa de suïcidis d'aquests mateixos pares?

Em vas mirar sense dir res.

—Em sap greu —vaig dir, notant que m'enrojolava una mica—. T'atribueixo set de venjança només perquè estic segur que jo n'hauria tingut.

—Ara et sembla que has quedat molt malament, Shaun.

—Sí.

Vas fer un riure dur i breu.

—No passa res, perquè és clar que vull venjança. Però no coneixes en Robert i la Melissa. Si em llevés la vida i deixés una nota en què en donés la culpa al fet que en Robert m'era infidel, ell ho negaria, per descomptat. Puntualitzaria que he rebut tractament per depressions, cosa que és certa, i que al final, pel que sembla, també havia desenvolupat una paranoia. Ell i la Melissa han sigut d'allò més discrets, així que potser ningú no sap el que hi ha entre ells. Em jugo el que vulguis que durant mig any després del meu funeral, per salvar les aparences, ella sortiria amb un dels altres financers de l'entorn d'en Robert.

Tots bavegen per ella, i ella no ha tingut mai cap problema a ser una escalfabraguetes. Després, ella i en Robert anunciarien que són parella i explicarien que el que els va unir va ser el seu dol compartit per mi.

—Vaja, potser ets més misantropa que jo i tot.

—N'estic segura. I el que de debò és vomitiu és que, en el fons, en Robert sentiria un cert orgull.

—Orgull?

—Pel fet que una dona no pogués viure si no el podia tenir per a ella sola. Ho veuria així. I la Melissa, també. El meu suïcidi augmentaria encara més el valor d'en Robert i acabaria fent-los més feliços.

—Ho creus de debò?

—És clar. No coneixes les teories de René Girard sobre el desig mimètic?

—No.

—La teoria de Girard diu que, més enllà de satisfer les nostres necessitats bàsiques, no sabem què volem. Per tant, imitem el nostre entorn, valorem el que els altres valoren. Si sents prou gent del teu entorn dir que Mick Jagger és sexi, acabaràs desitjant-lo, encara que d'entrada et sembli un espantall. Si augmento el valor d'en Robert amb un suïcidi, la Melissa encara el desitjarà més i encara seran més feliços junts.

—Ja. I si sembla que has mort en un accident o per causes naturals?

—Llavors l'efecte serà el contrari. Serà la que s'ha endut la casualitat o el destí. I en Robert pensarà de manera diferent sobre el meu traspàs i sobre mi com a persona. De mica en mica, assoliré un estatus de santa. De manera que el dia que la Melissa comenci a irritar en Robert, i ho farà, ell només recordarà les coses bones de mi i trobarà a faltar el que teníem. Fa dos dies li vaig enviar una carta per dir-li que el deixo perquè necessito llibertat.

—Això vol dir que no sap que saps que t'enganya amb la Melissa?

—He llegit al mòbil d'ell tots els missatges que s'han enviat, però fins ara no n'he dit ni una paraula a ningú, tret de tu.

—I l'objectiu de la carta?

—Per començar, se sentirà alleujat pel fet que no haurà de ser ell qui marxi. S'estalviarà diners en l'acord de divorci i semblarà *the good guy*, encara que de seguida estigui amb la Melissa. Però, amb el temps, la idea que haurà sembrat la carta germinarà. Que el vaig abandonar per ser lliure, sí. Però també perquè devia saber que podria trobar algú millor que ell. Sí, que potser ja hi havia algú abans no vaig marxar. I tan bon punt en Robert ho pensí...

—...seràs tu qui tindrà la teoria del desig mimètic del teu costat. I per això vas acudir a la companyia de suïcidis.

Vas arronsar les espatlles.

—Quina és la taxa de divorcis dels pares de fills que s'han llevat la vida, doncs?

—Què?

—I quin dels pares es lleva la vida? La mare, oi?

—A tu què et sembla? —vaig contestar, fixant la mirada al respall del seient del meu davant. Notava, però, que la teva mirada descansava en mi mentre esperaves una resposta més detallada. Em van salvar dos gots baixos i amples que, com per art de màgia, van sortir de la foscor i van anar a parar al braç del seient, entre nosaltres.

Em vaig escurar el coll.

—No et resulta insuportable haver d'esperar tant? Despertar-te cada matí i pensar: «Potser avui m'assassinaran».

Vas dubtar, no volies deixar que me n'escapolís tan fàcilment. Al final, però, ho vas deixar córrer i vas contestar:

—No, si pensar que avui potser no m'assassinaran sembla pitjor. Tot i que, per descomptat, de tant en tant ens sobrevé el pànic davant la mort i ens arriba l'instint de conservació sense

voler-ho, la por de morir no és pitjor que la por de viure. Evidentment, com a psicòleg, ho saps. —Vas posar un èmfasi una mica exagerat en la paraula *psicòleg*.

—En principi, és així —vaig dir—. Però s’han fet investigacions sobre tribus nòmades al Paraguai en què el consell suprem de la tribu decideix que algú s’ha fet tan vell i està tan dèbil que suposa una càrrega massa gran per a la resta i que, per tant, se l’ha de matar. La persona a qui li ha tocat no sap ni quan ni com passarà, però accepta que les coses són així. Al cap i a la fi, la tribu ha sobreviscut en un entorn amb pocs aliments i amb desplaçaments llargs i difícils perquè han sacrificat els dèbils per poder cuidar els que tenen dret a la vida i se’n poden sortir. Quan eren més joves, potser els que ara estan condemnats a mort van haver de matar a garrotades la seva tia àvia xacrosa una nit fosca a l’exterior de la cabana. No obstant això, la recerca indica que, per als membres de la tribu, la incertesa ocasiona un estrès extremat i que, per si sola, és una causa probable de la poca esperança de vida dels seus membres.

—És clar que hi ha estrès —vas dir, badallant i estirant el peu vestit amb la mitja, de manera que em va tocar el genoll—. Hauria preferit que tardés menys de tres setmanes, però m’imagino que es triga a trobar el mètode més bo i més segur. Per exemple, si ha de semblar un accident i alhora ha de ser indolor, és probable que calgui fer una molt bona planificació.

—Et tornen els diners si aquest avió s’estavella? —vaig preguntar, i vaig fer un glop del gintònic.

—No. Em van dir que com que tenen moltes despeses per cada client i, al cap i a la fi, els seus clients són suïcides, s’han d’assegurar que el client no se’ls avanci, voluntàriament o involuntàriament.

—Hmm. O sigui, que a tot estirar et queden vint-i-un dies de vida.

—D’aquí a poc, vint i mig.

—Exacte. I a què els penses dedicar?

—A fer coses que no he fet mai. A parlar i beure amb desconeguts.

Vas buidar la teva beguda d'un glop llarg. I el meu cor va començar a palpitari com si ja sabés què passaria. Vas deixar el got i em vas posar la mà al braç.

—I ara vull fer l'amor amb tu.

No sabia què contestar.

—Me'n vaig al lavabo —vas dir—. Si vens d'aquí a dos minuts, encara hi seré.

Vaig sentir que passava alguna cosa, una joia interior que no era només desig, sinó que em removia tot el cos, una mena de renaixement que no havia sentit durant molt, molt de temps i, francament, que no creia que tornaria a sentir mai.

—Per cert —vas dir—, no soc tan dura com semblo. He de saber si acabaràs venint.

Vaig fer un glop per guanyar temps. Vas mirar el meu got mentre t'esperaves.

—I si tinc parella? —vaig dir, i vaig sentir que la meua veu semblava ronca.

—No en tens.

—I si no et trobo atractiva o soc homosexual?

—Tens por?

—Sí. M'espanten les dones que prenen la iniciativa sexual.

Em vas estudiar la cara com si estiguessis buscant alguna cosa.

—D'acord —vas dir—. Això t'ho compro. Em sap greu, de debò que no soc així, però no tinc temps per fugir d'estudi. Què fem, doncs?

Vaig notar que em tranquil·litzava. El cor continuava bategant de pressa, però el pànic, el reflex de fugida, s'havia esvaït. Vaig fer girar el got a la mà.

—A Londres has d'agafar un vol d'enllaç?

Vas assentir amb el cap.

—Cap a Reykjavík. Surt una hora després que aterrem.
En què pensaves?

—En un hotel a Londres.

—Quin?

—El Langdon.

—El Langdon està bé. Els empleats s'aprenen el teu nom si t'hi quedes més d'un dia. Llevat que sospitin que es tracta d'una relació extramatrimonial. Llavors tenen memòria de mosquit. Però, de tota manera, no ens hi quedarem més d'un dia.

—Vols dir...?

—Puc ajornar Reykjavík fins demà.

—N'estàs segura?

—Sí. Estàs content?

M'ho vaig pensar. No estava content.

—Però i si...? —vaig començar, però vaig callar en sec.

—Et fa por que actuïn mentre ets amb mi? —vas preguntar, fent xocar alegrement el teu got contra el meu—. Que t'hagis d'enfrontar a un cadàver?

—No —vaig dir amb un somriure—. Vull dir: i si ens enamorem? Resulta que has signat un contracte que diu que moriràs. Un contracte irreversible.

—És massa tard —vas dir, posant la mà sobre la meva al braç del seient.

—Sí, això és el que estic dient.

—No, vull dir que és massa tard per a l'altre. Ja ens hem enamorat.

—De debò?

—Una mica. Prou. —Em vas estrènyer la mà, et vas aixecar i em vas dir que tornaries de seguida.— Prou perquè m'alegri pel fet que potser em queden tres setmanes.

Mentre eres al lavabo, l'hostessa va venir i va agafar els nostres gots, i li vaig preguntar si ens podia portar dos coixins més.

Quan vas tornar, t'havies refet el maquillatge.

—No ho he fet per tu —vas dir. Havies llegit la meva mirada—. T'agradava que estigués tot empastifat, oi?

—M'agrada de les dues maneres —vaig dir—. Llavors per a qui t'has maquillat?

—Per a qui creus?

—Per a ells? —vaig preguntar, assenyalant amb el cap la cabina.

Vas fer que no amb el cap.

—Fa poc vaig encarregar una enquesta en què la majoria de les dones van contestar que es maquillen per benestar. Però què volen dir amb «benestar»? És tan sols l'absència de malestar? El malestar que els altres les vegin tal com són? En realitat, el maquillatge és només el nostre burca autoimposat?

—El maquillatge no es fa servir tant per realçar com per amagar coses? —vaig preguntar.

—Realçar una cosa és amagar-ne una altra. Tot retoc és, alhora que un aclariment, una operació per tapar alguna cosa. Qui es maquilla vol que el maquillatge dirigeixi l'atenció cap als ulls bonics, de manera que ningú no es fixi en el nas massa gros.

—Però és un burca? No ho volem tots, que ens vegin?

—No tots. I ningú no vol que el vegin tal com és. Per cert, sabies que al llarg de la vida, les dones dediquen tant de temps a maquillar-se com el que es dedica al servei militar obligatori per als homes en països com Israel i Corea del Sud?

—No, però sembla una comparació de dades aleatòries.

—Exacte. Però no és una comparació aleatòria de dades.

—No?

—La comparació la trio jo i, per descomptat, és una declaració d'intencions. Les *fake news* no són necessàriament fets falsos. Poden ser fruit d'una edició manipuladora. Què diu aquesta comparació de la meva opinió sobre la política de gènere? Estic dient que els homes han de servir el país i arriscar la vida, mentre que les dones prefereixen empolainar-se? Potser.

Però només cal una minúscula edició lingüística perquè la mateixa comparació digui que a les dones ens fa tanta por que ens vegin tal com som de debò com a les nacions que les conquereixin potències estrangeres.

—Ets periodista? —vaig preguntar.

—Soc directora d'una revista que no val ni el paper en què s'imprimeix.

—Una revista femenina?

—Sí, en el pitjor sentit del terme. Vas lleuger d'equipatge? Vaig dubtar.

—Vull dir: quan aterrem a Londres, podem anar directament a agafar un taxi?

—Només duc equipatge de mà —vaig dir—. No m'has contestat per què et maquilles.

Vas aixecar la mà i em vas acariciar la galta amb el dit índex, just a sota de l'ull, com si jo també hagués plorat.

—Una altra comparació de fets aleatoris —vas dir—. Cada any hi ha més morts per suïcidi que per guerres, terrorisme, assassinats relacionats amb el món de la droga, assassinats per gelosia, bé, per qualsevol mena d'assassinat, junts. De llarg, el teu assassí més probable ets tu mateix. Per això m'he maquillat. M'he mirat al mirall i no podia suportar la cara despullada de la meva assassina. No ara que estic enamorada.

Ens vam mirar. I quan vaig aixecar la mà per agafar la teva, vas agafar la meva. Els nostres dits es van entrellçar.

—No hi podem fer res? —vaig xiuxiuejar, de sobte panteixant, com si ja estigués fugint—. No els podem pagar perquè et rescindeixin el contracte?

Vas decantar una mica el cap, com per observar-me des d'un altre angle.

—Si fos possible, potser no ens hauríem enamorat —vas dir—. El fet que siguem inassequibles l'un per a l'altre és una part important de l'atracció, no et sembla? Ella també va morir?

—Què?

—L'altra. Aquella de qui no volies parlar quan t'he preguntat si tenies esposa i fills. La pèrdua que fa que tinguis por de tornar-te a enamorar d'algú que has de perdre. El que t'ha fet dubtar quan t'he preguntat si anaves lleuger d'equipatge. En vols parlar?

Et vaig mirar. Ho volia?

—Estàs segura que vols...?

—Sí, ho vull saber —vas dir.

—Quant de temps tens?

—Ha, ha.

Vam demanar una altra ronda i t'ho vaig explicar.

En acabat, ja clarejava fora de la finestreta, ja que volàvem cap al sol. I vas tornar a plorar.

—Que trist —vas dir, i vas recolzar el cap contra la meva espatlla.

—Sí —vaig dir.

—Encara et fa mal?

—No sempre. Em dic que, com que no volia viure, és probable que l'opció que va triar fos millor.

—I t'ho creus?

—M'imagino que tu també t'ho creus, oi?

—Potser —vas dir—. Però no ho sé. Soc com Hamlet, dubto. Potser el regne de la mort és una vall de llàgrimes pitjor i tot.

—Parla'm de tu.

—Què vols saber?

—Tot. Tu comença i ja et faré preguntes quan en vulgui saber més.

—D'acord.

M'ho vas explicar. I la imatge de la noia que va sorgir era encara més nítida que la de la dona asseguda recolzada en mi, amb la mà sota el meu braç. En un moment donat, una lleugera turbulència va sacsejar l'avió. Va ser com passar per unes ones petites i arrissades i va donar un vibrato còmic a la teva veu que ens va fer riure als dos.

—Podem tocar el dos —vaig dir quan vas acabar.

Em vas mirar.

—Com?

—Agafes una habitació individual al Langdon. Al vespre, deixes un missatge a la recepció per al director de l'hotel, per quan arribi a la feina demà al matí. Li dius que vas al Tàmesi a ofegar-te. Hi vas aquest vespre, a un lloc on ningú no et pugui veure, et treus les sabates i les deixes a la riba. Jo et vinc a recollir amb un cotxe de lloguer. Anem amb el cotxe a França i agafem un vol de París a Ciutat del Cap.

—El passaport —et vas limitar a dir.

—Ja ho arreglaré.

—De debò? —Continuaves mirant-me.— Quina mena de psicòleg ets en realitat?

—No soc psicòleg.

—No?

—No.

—I què ets?

—Tu què creus?

—Ets l'home que em matarà —vas dir.

—Sí —vaig dir.

—Ja havíeu reservat el seient del costat abans que vingués a Nova York a signar el contracte.

—Sí.

—Però t'has enamorat de mi de debò?

—Sí.

—I com havia de passar?

—A la cua dels passaports. Una injecció. Les substàncies actives desapareixeran del tot o es camuflaran a la sang en un termini d'una hora. Després, l'autòpsia només indicarà un infart de miocardi normal i corrent. L'infart de miocardi ha sigut la causa de mort més freqüent a la teva família i les anàlisis que t'hem fet també indiquen que hi tens predisposició.

Vas assentir amb el cap.

—Si toquem el dos, també aniran darrere teu?

—Sí. Hi ha molts diners en joc per a totes les parts, també per als que duem a terme els encàrrecs. Això significa que també ens exigeixen que signem un contracte, però sense un termini de tres setmanes.

—Un contracte de suïcidi?

—Els dona la possibilitat de matar-nos en qualsevol moment, sense risc jurídic. Se sobreentén que compliran el contracte en cas que actuem de manera deslleial.

—No ens trobaran a Ciutat del Cap?

—Ens seguiran la pista, són molt bons, i els durà a Ciutat del Cap. Però llavors ja no hi serem.

—I on serem?

—Et fa res que m'esperis a dir-t'ho? Et prometo que és un bon lloc. Sol i pluja, ni massa fred ni massa calor. I la majoria dels habitants entenen l'anglès.

—Per què ho vols fer?

—Pel mateix motiu que tu.

—Però no tens tendències suïcides, probablement guanyes una fortuna amb el que fas i ara resulta que estàs disposat a arriscar la teva pròpia vida.

Vaig provar de somriure.

—Quina vida?

Vas mirar al teu voltant, et vas inclinar cap endavant i em vas fer un lleuger petó als llavis.

—I si, quan fem l'amor, no t'agrada?

—Llavors t'abocaré al Tàmesi —vaig dir.

Vas riure i em vas fer un altre petó. Una mica més llarg, amb els llavis una mica més oberts.

—T'agradarà —em vas xiuxiuejar a cau d'orella.

—Això em temo —vaig dir.

Et vas adormir amb el cap contra la meva espatlla. Vaig abaixar el teu seient i et vaig tapar amb una manta. Després

vaig abaixar el meu, vaig tancar el llum de dalt i vaig intentar dormir.

Quan vam aterrar a Londres t'havia redreçat el respall del seient i t'havia cordat el cinturó de seguretat. Semblaves una nena dormint la nit de Nadal, tenies aquell petit somriure als llavis. L'hostessa es va atansar i va recollir els mateixos gots d'aigua que havien estat al braç del seient entre tu i jo des d'abans d'enlairar-nos del JFK, quan miraves per la finestreta plorant i érem uns desconeguts.

Estava dret davant de l'agent de control de passaports a la finestreta 6 quan vaig veure personal amb jaquetes reflectants amb creus vermelles corrent cap a les portes d'embarcament, empenyent una llitera amb rodes. Vaig mirar el rellotge. Les pólvores que havia abocat al teu got d'aigua abans d'enlairar-nos del JFK eren d'efecte lent, però fiable. Feia gairebé dues hores que eres morta i l'autòpsia indicaria un infart de miocardi i no gaire més. Tenia ganes de plorar, em passava quasi cada vegada. Alhora em sentia feliç. Aquesta feina tenia sentit. No t'oblidaria mai, havies sigut especial.

—Sisplau, miri a la càmera —em va dir l'agent de control de passaports.

Vaig haver de reprimir les llàgrimes parpellejant.

—Benvingut a Londres —em va dir l'agent.